

“Mare de Déu i Mare nostra”

¡Quina humilitat, la de la meva Mare Santa Maria! - No la veureu entre les palmes de Jerusalem, ni - tret de les primícies de Canà - a l'hora dels grans miracles. Però no fuig del menyspreu del Gòlgota: és allí, “iuxta crucem Iesu” - al costat de la creu de Jesús, la seva Mare. (Camí, 507)

1 de gener

Aquesta ha estat sempre la fe segura.
En contra d'aquells qui la van negar,

El Concili d'Efès proclamà que si hi ha algú que no confessa que l'Emmanuel és veritablement Déu i, que per això la Verge Santíssima és Mare de Déu, ja que engendrà segons la carn el Verb de Déu encarnat, sigui anatema (...)

La Trinitat Santíssima, en haver elegit Maria com a Mare de Crist, Home com nosaltres, ens ha posat a cadascú sota el seu mantell maternal. És Mare de Déu i Mare Nostra.

La Maternitat divina de Maria és l'arrel de totes les perfeccions i privilegis que l'adornen. Per aquest títol, fou concebuda immaculada i és plena de gràcia, és sempre verge, pujà en cos i ànima al Cel, ha estat coronada com a Reina de la creació entera, per damunt dels àngels i dels sants. Més que Ella, només Déu. *La Verge Santíssima, pel fet d'ésser Mare de Déu, posseeix una dignitat en certa manera infinita, del bé infinit que és*

Déu. No hi ha perill d'exagerar. Mai no aprofundirem prou en aquest misteri inefable; mai no podrem agrair prou a la Nostra Mare aquesta familiaritat que ens ha donat amb la Trinitat Beatíssima.

*Érem pecadors i enemics de Déu. La Redempció no solament ens deslliura del pecat i ens reconcilia amb el Senyor: ens converteix en fills, ens lliura una Mare, la mateixa que engendra el Verb, segons la Humanitat. Pot demanar-se un doll d'amor més gran? (*Amics de Déu*, nn. 275-276)*